एतस्मात् कारणाद्वित्तं सर्वसाधनमुच्यते ॥ ८ ॥
अर्थार्थी जीवलोको ऽयं श्मशानमपि सेवते ।
जनितारमपि त्यक्त्वा निःस्वं गच्छन्ति दूरतः ॥ ९ ॥
उपायानां च सर्वेषामुपायः पण्यसम्भवः ।
धनार्थं शस्यते यो ऽन्य उपायः संशयात्मकः ॥ १० ॥ ५
गतवयसामपि पुंसां येषामर्था भवन्ति ते तरुणाः ।
अर्थेन तु ये हीना वृद्धास्ते यौवने ऽपि स्युः ॥ ११ ॥

स चार्थः पुरुषाणां षड्भिरुपायैर्भवति। अथ भिक्षया नृपसेवया कृषिकर्मणा वा विद्योपार्जनेन वा व्यवहारेण वा बणिक्कर्मणा वा। सर्वेषामप्येतेषां बाणिज्येनातिरस्कृतो ऽर्थलाभः स्यात् । १०

उक्तं च यतः। कृता भिक्षा रङ्कैर्वितरति नृपो नोचितमहो
कृषिः क्लिष्टा विद्या गुरुविनयवृत्त्यातिविषमा ।
कुसीदाद्दारिद्र्यं परकरगतग्रन्थकरणं
न मन्ये बाणिज्यात् किमपि परं वर्तनमिह ॥ १२ ॥

तच्च बाणिज्यं सप्तविधं वित्तागमाय स्यात् । तद्यथा कूटतुला १५ मानं मिथ्याक्रयकथनं निक्षेपप्रवेशः परिचितग्राहकागमो गोष्ठिककर्म च गान्धिकव्यवहारो देशान्तरभाण्डानयनं चेति।

उक्तं च यतः। पूर्णापूर्णे माने परिचितजनवञ्चनं तथा नित्यं ।
मिथ्याक्रयस्य कथनं प्रकृतिरियं स्यात् किरातानां ॥ १३ ॥
गोष्ठिककर्मनियुक्तः श्रेष्ठी चिन्तयति चेतसा हृष्टः । २०
वसुधा वसुसम्पूर्णा मयाद्य लब्धा किमन्येन ॥ १४ ॥
बणिगालोक्य निजे हृदि सोत्साहं परिचितग्रहीतारं।
हृष्यति तद्धनलुब्धो यद्वत् पुत्रेण जातेन ॥ १५ ॥

तथा च। निक्षेपे पतिते हर्म्ये श्रेष्ठी स्तौति स्वदेवतां ।
तदीशो म्रियतामाशु तुभ्यं दास्यामि याचितं ॥ १६ ॥ २५